

[LIII Gyldenklide]

ringspartierne i den tid, der er gået fra regeringsdannelsen og indtil nu.

Statsministeren har mildest talt ikke bidraget til klarheden. Så var der 10 pct.s lønedsættelse, så var der massive skattenedsættelser, så var der alligevel ikke nedsættelse af lønnen, og så var der ingen skattenedsættelser, der var kun tale om omlægninger, for der kunne reelt ikke blive tale om skattenedsættelse, før betalingsbalancen var i orden.

Sådan er det gået frem og tilbage det sidste års tid. Så forvirret har billedet af regeringen vist sig at være, at den tidligere finansminister, Palle Simonsen, valgte at gå, da det slet ikke kunne blive til noget med forhandlinger med andre partier. Hvad gik han til? Jo, han gik til at være bestyrer af en, ja, man kan vel sige den største pensionsfond, vi overhovedet har her i landet. Ak ja, sådan ser tingene ud.

Alle aviser og medier har den seneste tid været fyldt med ord om politikerlede. Jeg ved godt, hvem det er, man skal beskyldes for, at vi har fået denne politikerledediskussion. Og det, vi har oplevet i dag, er en regering, der med næb og kløer har forsøgt at fortælle, at det, der er foregået, er oppositionens skyld.

Jeg mener, at den forvirring, der har været, lige siden denne regering blev dannet, med al ønskelig klarhed viser, hvem det er, der skaber politikerleden. Det har ikke generet statsministeren det mindste i dag at bruge Fremskridtspartiet som gulvmatte. Og det har heller ikke generet statsministeren det mindste at komme med undskyldninger og forklaringer om, at der ikke er noget ultimativt, samtidig med at vi her får at vide, at man er parat til at smide Fremskridtspartiet ud af forhandlingerne, hvis bare Socialdemokratiet vil stemme for en finanslov, som alle i øvrigt ved er en umulighed.

Jeg synes ærlig talt ikke, det er klædeligt. Det er ikke klædeligt at bringe sarkasmen så langt ud i en debat, som i alt fald en del tager alvorligt – for det er jo alvorlige problemer, vi står med.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på, om kommunalpolitikere egentlig er klar over, hvad det er for planer, som er lagt frem, efter at de afgav deres udtalelser. De selv samme borgmestre, der nu taler om forlig næsten for enhver pris, har i de sidste fire år skældt ud på regeringen over, at der herindefra er blevet lagt for stramme økonomiske rammer for dem, uanset

hvilket parti de borgmestre er kommet fra, om det har været Venstre, De Radikale – jeg kan ikke huske, om de har nogen – men i hvert fald Venstre har jo mange, og Socialdemokratiet har en del, og det har de kunnet blive enige om. Alligevel står de nu over for et krav, som de ikke kender, for de har ikke været med til forhandlingerne – selv folketingsmedlemmerne har kun i hovedpunkter vidst, hvad det har drejet sig om, og det er simpelt hen for galt og en falliterklæring for det, der foregår i øjeblikket med denne regering.

Det giver politikerlede, og jeg har fuld forståelse for den. Efter min mening er det, fagbevægelsen har tilbudt denne regering – og jeg vil sige næsten i for høj grad ved indgåelse af de sidst indgåede overenskomster, hvor der jo for manges vedkommende var tale om reallønssald – en betydelig grad af samfundssind, hvorved man simpelt hen har accepteret at vise det, som snart sagt alle partier har bedt om igennem lang tid. Fagbevægelsen har vist samfundssind – næsten for meget – og hvad fik de så? Ja, de fik i hvert fald stillet i udsigt allerede ved de sidste forhandlinger, at man nu skulle begynde at tale om pensionsreform. Men hvad fik de? Blålys!

Alligevel regnede de med ved også nu at vise samfundssind, at der i hvert fald ville komme nogle flere arbejdsløse i arbejde. Hvad fik de? De fik blålys, gjorde de. De får nu et løfte om, at hvis de bare vil vise samfundssind også næste gang og opfylde kravet om en indkomstpøolitik, så skal de nok få mulighed for at få pension og for at få flere arbejdsløse i arbejde.

Men tiden indtil nu har altså ikke vist, at det er det, de får, tværtimod, for hvad har de fået? De har fået stigende arbejdsløshed, og de har fået fremlagt et af de hårdeste angreb på det arbejdsløshedssystem, vi kender i dag. Og ingen har i øjeblikket overblik over, hvor meget det betyder reelt i nedsættelse af dagpengene, fordi vi ingen reel oversigt har over, hvor mange der vil tegne de tillægssikringer, som det er meningen man skal tegne. Og man ved, at de får en nedgang fra 125.000 kr. til 92.000 kr. om året, hvis de kun vil bruge den grundydelse, de får. Det står i hvert fald fast, for det kan man jo læse i de papirer, vi har fået lagt frem.

Det er jo at snyde fagbevægelsen og dermed lønmodtagerne, så vandet driver af dem, og det giver politikerlede, skal jeg hilse at sige. Og dem, der kan takkes herfor, er altså VKR-regeringen.